

NEWSLETTER

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Editorial

Václav Klaus:
Nevidím šanci na změnu

Jiří Weigl: O bídě české
zahraněční politiky

Otázka IVK: Jaké jsou „evropské
hodnoty“, na které bude
dohlížet komisařka Jourová?

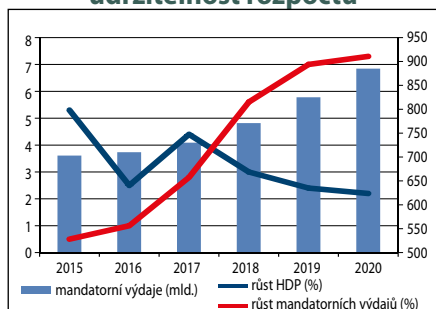
Jan Žamboch: Zbohatnutí
rozvojových zemí není pro nás
hrozba, ale příležitost

Ivo Strejček:
O Babišovi a jeho Jourové

Jiří Weigl:
K historii přistupujme s úctou

ZÁŘIJOVÝ GRAF IVK

**Rostoucí mandatorní
výdaje – hrozba pro fiskální
udržitelost rozpočtu**

Pozn.: vývoj mandatorních výdajů (neočištěno o inflaci) a HDP v % – levá osa; mandatorní (povinné) výdaje státního rozpočtu v miliardách Kč – pravá osa; 2015–2018 skutečnost, 2019–2020 predikce

Pramen: Ministerstvo financí, ČSÚ

Institut Václava Klause o.p.s.

Šárecká 29
160 00 Praha 6
e-mail: office@institutvk.cz
www.institutvk.cz

IVK – Newsletter
Institutu Václava Klause
Registrace MK ČR E 11024
Periodicita: měsíčník
Datum vydání: 26. 9. 2019

Nevidím šanci na změnu*

Václav Klaus

1. Děkuji za další pozvání na Vaši besedu. Byl jsem zde již mnohokrát a i mnozí z Vás toho byli účastní. Mám strach, že už Vám nemám co nového říci. To, čeho jsme svědky, je pořád stejné, ne-li horší. Tento můj výrok není přihlášením se ani k Milionům chviliek, ani k TOP09, ani k České televizi.

2. V těchto dnech jsem dokončil malou knížku k 30. výročí pádu komunismu. Několik mých přátel četlo její rukopis, byl mezi nimi i Dušan Tříška. Většinou se to líbilo, ale věčný rebel Dušan mi napsal, že je to defenzivní, defetistické, pesimistické. Snažil jsem se po jeho slovech do textu něco optimistického dodat, ale moc se mi to nedařilo – já nemohu vytvářet falešné iluze. Celý svůj život bojuji s Wunschdenken, s wishful thinking a musím a chci v tom pokračovat i teď.

Nevidím šanci na změnu – abych použil ekonomickou terminologii – in the short run, ale ani in the medium run. Keynes k tomu dodával, že in the long run, we are all dead.

3. Nevidím šanci na změnu – abych použil ekonomickou terminologii – in the short run, ale ani in the medium run. Keynes k tomu dodával, že in the long run, we are all dead. To příliš optimistické není. V této knížce dnešní éru přirovnávám k éře Havlíčka a Masaryka, kteří doporučovali drobnou práci, spolkaření, vzdělávání se, nikoli revoluci. Zdá se mi, že jsme v podobné fázi. Revolucionáři nebo naivkové mezi námi to slyšet nechtějí.

4. Bylo by hlavně třeba, aby to takto jasně cítila a pochopila i celá naše politická scéna. Ta bojuje proti Babišovi a Zemanovi, vytváří permanentní, ale zcela povrchní střety, nechce se zabývat podstatou. Nechce ocenit, co zrovna tito dva v zásadních

tématech dnešní doby dělají správně, nebo alespoň lépe než ti druzí. Mám na mysli masovou migraci, genderistický atak na rodinu a na přirozenou podstatu člověka, likvidaci národního státu evropeizací a globalizací, zelenou ideologii klimatického alarmismu atd. To jsou věci, o které dnes jde. Mimořádně nešťastné je, že Babiš nemá žádného vážného soupeře, žádného protihráče.

Celá naše politická scéna bojuje proti Babišovi a Zemanovi, vytváří permanentní, ale zcela povrchní střety, nechce se zabývat podstatou.

5. Naši nevítežové posledních parlamentních a prezidentských voleb jejich výsledek nepřijali, a tím permanentně destabilizují naši zemi. Vyvrcholením toho jsou Miliony chviliek, což je pokus o český Majdan a o velmi riskantní chaotizaci naší země. Z toho plynoucí rozhádanost a po-

EDITORIAL

Státní rozpočet na příští rok navrhuje vláda se schodkem 40 mld. Kč. To je skutečnost známá již poměrně dlouhou dobu a vyjádřil se k ní téměř každý. Mezi jednu z nejzajímavějších reakcí lze jistě počítat tu od KSČM. Ta plánovaný schodek rozpočtu odsoudila jako příliš vysoký s tím, že by si představovala schodek o deset miliard nižší. Když už i čeští komunisté kritizují vysoké státní výdaje, není asi vše úplně v pořádku. Problém však není jen v samotné výši schodku, ale zejména ve struktuře plánovaného rozpočtu, a to na obou jeho stranách, jak na straně výdajů, tak na straně příjmů. Další růst mandatorních výdajů, který ukazuje náš aktuální graf měsíce je jen jedním z řady slabých míst současné struktury veřejných financí, a to zejména s ohledem k eventuálnímu budoucímu ekonomickému zpomalení. Václav Klaus ve svém příspěvku na diskusním večeru Golem Clubu, který naleznete v úvodu tohoto čísla, konstatuje: „zpráva, že vláda plánuje na příští rok zvýšení mandatorních výdajů o 7,3%, i když je zřejmé, že budeme šťastni, když bude ekonomika

* Teze pro vystoupení na pravidelné úterní debatě Golem Clubu, Golem Club, Praha, 17. září 2019

(Pokračování ze strany 1)

růst alespoň o 2 %, je naprosto varovná.“
Na stejném místě se ptá: „Které jiné výdaje státu budou snižovány?“

Jedním z nových evropských komisářů s podivným názvem svého úřadu se stala Věra Jourová. Bude dohlížet na „evropské hodnoty a transparentnost“. Co si pod tím máme představit a co jsou to ony „evropské hodnoty“, na které bude Jourová dohlížet, se ptáme respondentů v anketní otázce měsíce.

Dále v tomto vydání naleznete také další z řady zamyšlení na „zelené téma“ Jana Žambocha. Snahám o demontáž pomníků a pamětních desek se pak v širším kontextu přístupu k dějinám a jejich interpretaci věnuje Jiří Weigl.

Filip Šebesta

litické nepřátelství (až nenávisť) neumožňují zabývat se vážnými věcmi. Mezi ně řadím:

– jak zabránit zelenání České republiky, když už zelená Evropa jako celek a zejména

Německo? Toto téma získalo – poněkud nečekaně – v posledním roce novou kvalitu. Už to přestalo být výlučným tématem zelených extremistů a úplných naivistů;

– jak zvládnout zpomalení ekonomického růstu, ne-li recesi, která – podle nejruznějších indicií – může v blízké době nastat? Víkendová zpráva, že vláda plánuje na příští rok zvýšení mandatorních výdajů o 7,3 %, i když je zřejmé, že budeme šťastni, když bude ekonomika růst alespoň o 2 %, je naprosto varovná. Které jiné výdaje státu budou snižovány?

Víkendová zpráva, že vláda plánuje na příští rok zvýšení mandatorních výdajů o 7,3 %, i když je zřejmé, že budeme šťastni, když bude ekonomika růst alespoň o 2 %, je naprosto varovná.

– jak ubránit náš, v dnešní době děsivě poškozovaný vzdělávací systém. Ve své dnešní formě produkuje slabé, nedostatečně vzdělané budoucí generace;

– jakou obrannou strategii volit proti stále rozpínavosti EU, resp. proti oslabování státnosti a suverenity České republiky? V pátek budu mluvit na konferenci v Římě na panelu nazvaném „Europe after the EP Elections“. Očekávám, že budu se svými názory – že je Evropská unie stejně špatná jako předtím – považován za naprostého extrémistu;

Dnešní debaty o soše maršála Koněva, o Kosovu či o Číně jsou jasným důkazem toho, že žádnou zahraniční politiku nemáme.

– jak transformovat naši zahraniční politiku, aby se stala skutečně českou zahraniční politikou. Dnešní debaty o soše maršála Koněva, o Kosovu či o Číně jsou jasným důkazem toho, že žádnou zahraniční politiku nemáme, resp. že se naše politika snaží zalíbit mocným tohoto světa, nikoli českým občanům.

To je sukus mého dnešního sdělení přátelům Golem Clubu. ■

O bídě české zahraniční politiky

Jiří Weigl
výkonný ředitel IVK

Prezident Zeman na návštěvě v Srbsku rozbouřil českou politiku a média svými výroky o Kosovu a záměru jednat o zrušení uznání jeho suverenity naší zemí. Miloš Zeman je znovu pod palbou. Že by Kosovo bylo úspěšným projektem a vzornou demokracií, se ale odváží tvrdit málokdo

Že by Kosovo bylo úspěšným projektem a vzornou demokracií, se ale odváží tvrdit málokdo ze Zemanových kritiků.

ze Zemanových kritiků. Rovněž fakt, že se ve chvíli fatální srbské národní krize česká oficiální politika od svého tradičního historického přítele a spojence Srbska zbaběle odvrátila a podpořila amputaci jeho historické kosovské součásti, je věc, o níž se ani Zemanovým zavilým odpůrcům nechce příliš nahlas hovořit a obhajovat ji. Paralela s naším Mnichovem, oddělením Sudet a zbabělým chováním našich tehdejších spojenců vůči nám je více než zřejmá.

A tak zní opět tirády o porušování ústavy a nabourávání oficiální české zahraniční politiky hlavou státu, protože za ní má odpovídat vláda. Naše země přitom de facto už dlouho žádnou jednotnou vlastní zahraniční politiku nemá. Dávno si ji zprivatizo-

vali jednotliví politici a vztahy vůči zahraničí používají v rámci vnitropolitického boje ve svůj osobní nebo stranický prospěch bez velkého ohledu na zájmy země. A tak můžeme s úžasem sledovat, jak někteří pražští starostové mohou svévolně vyvolávat a vytvářet zahraničně-politické krize a ničit pracně budované vztahy s významnými zeměmi jenom tak, z vlastního zájmu a rozhodnutí, a vláda, která za zahraniční politiku odpovídá, se zmůže pouze na prohlášení, že nemůže nic dělat, protože starostové mají mandát od svých voličů, a tak prý si mohou dělat, co chtějí. Média tomu tleskají.

Je-li tomu tak, potom prezident republiky, který v přímé volbě získal ze všech politiků nejvyšší počet hlasů, podle ústavy „zastu-

puje stát na venek“ a v zahraniční politice má zásadní kompetence, je v této logice zcela oprávněn provádět vlastní zahraniční politiku a spíše než starostové má právo korigovat oficiální postoje vlády, obzvláště ve věci tak sporné, jakou byl hanebný postoj minulých českých vlád ke kosovské krizi a jejímu řešení.

O tom, že by samozřejmě bylo lepší se domluvit na zahraniční politice, která by vycházela z českých národních zájmů, a ne z parciálních priorit jednotlivců a stran, a také jí na všech úrovních jednotně usku-tečňovat, není sporu. K tomu ale v české politice ochota, odvaha a odpovědnost bohužel tradičně chybějí.

Stanovisko IVK ke dni 12. září 2019 ■

Václav Klaus byl hostem ve vysílání internetové televize XTV moderátora Luboše Xavera Veselého. Video se záznamem rozhovoru naleznete na www.institutvk.cz.

OTÁZKA IVK

Jaké jsou „evropské hodnoty“, na které bude dohlížet komisařka Jourová?

Jiří Weigl
výkonný ředitel IVK

Co to jsou „evropské hodnoty“, na něž má dohlížet místopředsdkyně Evropské komise Věra Jourová, není vůbec jasné. Nikdo nikdy nic takového nevymezil, pouze v dosavadní evropské propagandě se progresivistické směřování EU bez jasného opodstatnění skrývá za údajné evropské hodnoty. Proto není podle mého soudu namístě vysmívat se portfoliu Věry Jourové, jako bezvýznamnému a vyprázdněnému. Vágnost předmětu jí naopak potenciálně dává možnost věci měnit, pokud by měla odvahu a chuť.

Samotný pojem „evropské hodnoty“ vytváří dojem, že by mělo jít o hodnoty a postoje plynoucí z evropských tradic, mající oporu v historickém vývoji evropských zemí, tj. nějakým způsobem zažitě, ověřené a osvědčené předchozími generacemi obývajícími náš kontinent. „Evropské hodnoty“ mají tedy z povahy věci do značné míry konzervativní charakter. Naproti tomu celá pokrokářská ideologická agenda je čirá inovace a programový rozchod s tradicí – genderismus, feminismus, LGBT agenda, volba pohlaví, multikulturalismus, světoobčanství a globální vládnutí, politická korektnost, to vše je v příkrém rozporu s evropskou tradicí, která západní společnost dovedla k civilizačnímu rozkvětu. Je absurdním paradoxem, že až doposud byly tyto extrémní levicové sociálně-inženýrské představy proválcovávány pod praporem „evropských hodnot“, které ve skutečnosti popírají a likvidují. Eurokomisařka Jourová by mohla vykonat nesmírně záslužnou práci, kdyby toto zneužívání pojmů a slov zastavila a zasloužila se o to, aby věci byly nazývány pravými jmény a aby pod klamavým praporem evropských hodnot přestal probíhat pokrokářský útok na evropskou společnost a její svobodu.

Jestli je ona tou správnou osobou, která tuto věc chápe a je schopna v ní něco udělat, je jiná otázka. Zatím se zdá, že je jen poslušnou konformistkou, která má zájem splynout s proudem a nevyčínat. Její příležitost bude pravděpodobně promarněna a je možné, že se naplní vyslovované obavy, že náš region bude pokrokářsky glajchšaltován rukama naší komisařky. To však v žádném případě neznamená, že bychom se měli vzdát a vládu nad výkladem „evropských hodnot“ ponechat v rukou pokrokářů.

Daniela Kovářová
prezidentka Unie
rodinných advokátů

Snažím se najít definici *evropských hodnot* (EH), ale zjevně má na obsah pojmu každý jiný názor. Možná jde o volný pohyb zboží, služeb a lidí, možná o evropské demokratické principy, jako jsou svoboda slova nebo rovnost. EH jsou pro trochu neurčitý pojem a trochu fráze. Zajímalo by mě, kdo evropské hodnoty určuje, protože zjevně jejich obsah bude jiný u nás a jiný v Německu či v dalších zemích. Při pohledu do zahraničí se také lze ptát, zda jsou to hodnoty, které oceňuje vedení zemí, anebo hodnoty občanů, kteří v nich žijí. Jsou to hodnoty poloviny minulého století, jeho konce, hodnoty dneška nebo budoucí?

Nikdo neví. Co však vím, to mě neuklidňuje. Protože pokud není shoda na obsahu, pak si každý může prosazovat, co si zamane, pak můj výklad a pojetí hodnot může jít proti pohledu druhého člověka. Podle občanského zákoníku jsou všechny cesty ke štěstí stejně kvalitní. U nás doma právo hodnotami opovrhuje. Hlídač hodnot by si tedy mohl vybrat, které hodnoty bude chránit, a ostatní by mohl kvůli těm jeho hodnotám buzerovat. Anebo by dokonce nemusel dělat vůbec nic. Uvidíme, jakou polohu si vybere naše eurokomisařka.

Zdeněk Koudelka
právník

Zněla-li by otázka jen na evropské hodnoty, mohla by z toho být zajímavá diskuse. Pakliže však je na činnost místopředsdkyně Evropské komise Věry Jourové, pak o hodnoty vůbec nejde. Jde o vytvoření funkce pro funkci, stejně jako se u nás občas jmenuje místopředseda vlády, který není ministr. Těž se hovoří, že je místopředsedou pro něco (lidská práva, vědu), ale bez ministerstva je fakticky místopředsedou pro nic. Jourová si bude užívat funkce a platu. Pro nás bude nevýznamná.

Občas dokonce může škodit našemu spojení zemí V4. Určitě bude tlak, aby peskovala demokraticky zvolené vlády v Polsku a Maďarsku. Na to je jediná reakce, vždy zdůrazňovat, že Jourová nereprezentuje náš stát, ale jen Brusel. A vždy bude správné ukázat na politiku dvojího metru na příkladu Španělska, které nechává věznit politické představitele katalánského národa, kteří hájí jeho právo na sebeurčení. Tedy za to, za co naposledy u nás zavírala justice rakouská. Ale proti Španělsku Brusel ani nepípne. Proto kritika Jourové a Bruselu vůči Polsku a Maďarsku, kde žádní političtí vězni nejsou, je a bude pokrytecká.

né ukázat na politiku dvojího metru na příkladu Španělska, které nechává věznit politické představitele katalánského národa, kteří hájí jeho právo na sebeurčení. Tedy za to, za co naposledy u nás zavírala justice rakouská. Ale proti Španělsku Brusel ani nepípne. Proto kritika Jourové a Bruselu vůči Polsku a Maďarsku, kde žádní političtí vězni nejsou, je a bude pokrytecká.

Jan Keller
sociolog

Vždycky platilo a platí, že o vysokých hodnotách se mluví hlasitě tehdy, když se chce pomlčet o obyčejných zájmech. Je tomu tak i v případě hodnot evropských. Skrývají se za nimi zájmy německé, ale také francouzské a některé další. A ovšem také zájmy těch, kdo by si v případě neexistence hodně košatých bruselských institucí museli hledat jinou práci. Existují studie, které dokládají, jaké problémy musely řešit státy typu Francie v době dekolonizace. Do Paříže se z celého světa nahrnula spousta úředníků, kteří přišli o možnost uplatňovat v koloniích francouzské hodnoty. Vyřešilo se to mimo jiné tím, že se správa decentralizovala a úředníci dostávali místa na úrovni departementů. Pokud by přišli o práci lidé, kteří z Bruselu šíří evropské hodnoty, možná bychom kvůli tomu museli obnovit okresy. Proto buďme rádi, že evropské hodnoty máme. O čem jiném by mluvili politici těch zemí, jejichž skutečné zájmy v Bruselu nikoho moc nezajímají?

Petr Drulák
diplomat a politolog

Nastupující komise projevila neobvyklou tvořivost při označování kompetencí svých členů. Máme mít komisaře chránícího „evropský způsob života“, komisařku pro „demografii a demokracii“ či výkonného místopředsedu pro evropský „green deal“. Proto nepřekvapí portfolio „evropských hodnot a transparence“. I kdyby se však celá komise přejmenovala na Úřad pro všeobecné dobro, nic to nezmění na skutečnosti, že komise plní především praktické úkoly v kompetencích vycházejících z evropských norem. V případě české komisařky půjde o dohled nad dodržováním základních právních norem týkajících

se právního státu a některých souvisejících otázek.

I tak by se komise při volbě názvů měla držet spíše právní střízlivosti a vyhýbat se pojmům jako evropské hodnoty. Někdo si pod nimi představí obhajobu tradiční rodiny a odmítnutí nekontrolované imigrace, jiný naopak podporu LGBT a otevřenost do všech koutů světa. V politické debatě vedou odkazy na hodnoty obvykle k vylučování domněle „špatných Evropanů“ a evropští úředníci z nich v lepším případě udělají karikaturu. Ale i takto nešťastně pojmenovanému portfoliu lze dát praktickou střízlivost a bránit ho před hodnotovými aktivitami.

Jiří Kobza
poslanec SPD

Sousloví evropské hodnoty je v současném veřejném diskursu, stejně jako termín liberální demokracie, klackem na politické a myšlenkové oponenty. Je pojmem, který má definovat jediný přípustný názor, – a na druhé straně označit nepřátele, kteří tzv. nepatří do „slušné společnosti“. S původním významem tohoto slovního spojení to už nijak nesouvisí. A přitom evropské hodnoty ve smyslu, který jsme dlouho používali, byly velmi účtyhodné konstituenty: Víra, práce, řád, tradice, rodina, svoboda. S tím nemá Věra Jurová (a celá Evropská unie) absolutně nic společného.

Naopak, jak dokázala ve své praxi, jejími prioritami jsou mj. šikana těch členských zemí EU, které důsledně hájí své národní zájmy tam, kde jim orgány EU vnucují opak, (včetně verbálních útoků a urážek občanů zemí V4), potlačování svobody projevu, cenzura sociálních sítí, propagace nebezpečné politiky genderismu prostřednictvím diktátu o podobě zastoupení pohlaví ve vedení soukromých firem a skrze podporu Istanbulské úmluvy, za kterou aktivně lobbuje. To jsou tedy hlavní hodnoty a priority paní Jurové. A pak možná ještě těch 50 000 Kč měsíčně navíc, které získá k dosažitému platu v pozici 8. místopředsedkyně Evropské komise.

Miroslav Macek
spisovatel

Člověk potřebuje k pocitu štěstí a spokojenosti tři druhy bezpečnosti. (1) Osobní bezpečnost, tedy vědomí, že jeho a jeho blízké nikdo nezabije či neokrade. (2) Ekonomická bezpečnost, tedy jistota, že se užívá svou prací a v případě nemohoucnosti se o něj společnost postará. (3) Společens-

kou bezpečnost, tedy přesvědčení, že není na něm nezávislími vlivy ohroženo jeho získané společenské postavení a je v něm společností respektován.

Tato trojice by tedy měla být nejvyšší hodnotou a je na politikách, aby vytvářeli a kultivovali prostor a zákony pro co nejlepší vytvoření této trojí bezpečnosti pro co nejvíce lidí.

Obávám se ovšem, že role komisařky Jurové (stejně jako všech ostatních komisařů) bude o něčem zcela jiném: o udržení a posílení velmocenských ambicí velmocí a udržení a posílení ekonomické a politické moci těch, kteří v současnosti ekonomice a politice vládnou.

Obávám se též, že pokud to nepůjde po dobrém, půjde to po zlém až k nezbytné společenské katarzi a můžeme jen doufat, že nekrvávé.

Aleš Valenta
Institut Václava Klause

Tzv. evropské, přesněji eurounijní hodnoty, jsou pravým opakem toho nejcennějšího, co vytvořila evropská kultura se svým anticko-křesťanským fundamentem. Jejich páteří je rovnostářství v politické a kulturní sféře, práva menšin a v poslední době stále výrazněji „boj s klimatickou změnou“. Hlavní oběti jsou svoboda jednotlivce i národních kolektivů, zdravý rozum a smysl pro míru.

Všechny své „hodnoty“ přitom europrogresivisté prosazují se stejným fanatickým zápalom jako kdysi nacisté a komunisté. Neustále se sice ohánějí tolerancí, ale i ta je jen ubohou karikaturou rozumné snášenlivosti, kterou si evropské společnosti osvojily po skončení zničující éry náboženských válek. A především se nevztahuje na nikoho, kdo si dovolí kritizovat jejich čím dále šílenější představy o světě a politice.

Jádrum politického šílenství evropských „elit“ je dnes nepochybně blud zvaný gender, tedy snaha zcela zrušit rozdíly mezi pohlavími, resp. rozbít pohlavní binaritu. Je to cesta ke zničení západní společnosti a světa normálních mužů a normálních žen, který liberální levice odedávna smrtelně nenávidí.

Petr Robejšek
zakladatel Realistů

To ví jenom ona sama a navíc svou definici „přízpusobuje“ v závislosti na vývoji situace a podle svých politických zájmů. Evropské hodnoty jsou pojem, v jehož jméně lze podporovat nebo potlačovat velmi rozdílné cíle a zájmy. Závazný a všemi sdílený kánon

evropských hodnot a od nich odvozených způsobů chování neexistuje.

Na příkladu evropských hodnot je vidět to, co se odehrává i u nás. Spor a někdy dokonce i boj mezi vládnoucí vrstvou a zbytkem společnosti. V tomto sporu se jedná o to, kdo má právo rozhodovat, co je pro společnost důležité a jakými způsoby se toho má dosahovat.

V tomto sporu stojí na jedné straně většina společnosti, která se řídí generacemi ověřenými postoji a způsoby chování. Na druhé straně stojí ti, kteří si myslí, že jim jejich mocenská pozice, akademický titul, spasilský instinkt nebo bujná fantazie dávají právo diktovat ostatním, jak mají žít. Paní Jurová patří k této skupině. Pochybují však, že se jí podaří společnosti vnutit její (politicky podbarvenou) definici evropských hodnot.

Jan Žamboch
farmaceut a právník

Deklarované hodnoty jsou uvedeny ve Smlouvě o EU – úcta k lidské důstojnosti, svoboda, demokracie, rovnost, právní stát a dodržování lidských práv, včetně práv příslušníků menšin. Listina základních práv EU ohledně svobody říká, že „Každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasa-hování veřejné moci a bez ohledu na hranice.“ Skutečně prosazované hodnoty EU pak osvětlí pověřovací dopis paní komisařce, který jí mj. ukládá, aby se zaměřila na „boj proti dezinformacím a falešným zprávám při zachování svobody slova“, a přitom pečlivě sledovala dodržování Kodexu zásad boje proti dezinformacím (jeho signatáři jsou Facebook, Google a Twitter) a v případě nutnosti byla „připravena navrhnout regulační zásah“. Svoboda slova byla ústavně zaručena i v ČSSR, ovšem víceméně jasně se naznačovalo její omezení, protože byla zaručena pouze „v souladu se zájmy pracujícího lidu“.

Rovněž bude podporována evropská identita, jakkoli je právní základ takového snažení nejasný, o morálním nemluvě.

Vnitřně prožívané hodnoty si lidé prosazují mezi sebou nebo před soudy sami. K vynucování „hodnot“ se zakládají úřady.

Tomáš Břicháček
právník a publicista

Článek 2 Smlouvy o Evropské unii (SEU) stanoví: *Unie je založena na hodnotách úcty k lidské důstojnosti, svobody, demokracie, rovnosti, právního státu a dodržování lidských práv, včetně práv příslušníků menšin.*

Tyto hodnoty jsou společné členským státům ve společnosti vyznačující se pluralismem, nepřipustností diskriminace, tolerancí, spravedlností, solidaritou a rovností žen a mužů. To platí nejen v mezích působnosti unijního práva. Členské státy se totiž k požadavkům zde zahrnutým přihlašují jako ke společným zásadám. Podmínkou pro přijetí nového členského státu do Unie je okolnost, že daný stát uznává uvedené hodnoty

a zavazuje se k jejich podpoře. Proti státu, který je porušuje, mohou ostatní členské země zakročit postupy podle čl. 7 SEU, což může obnášet až pozastavení některých členských práv (včetně hlasovacích práv v Radě).

Skutečnost, že čl. 2 SEU zavazuje členské státy obecně bez dalšího, aniž by musela být dána jakákoli jiná souvislost s právem EU, je pro unijní orgány velkým lákadlem.

„Hodnoty“, které si vykládají po svém, se tedy chápou jako vstupenky do hájemství členských států. Vytváří z nich prostředek nátlaku, pomocí něhož se míní stále více vměšovat do čistě vnitrostátních záležitostí a prosazovat svou politickou linii bez ohledu na hranice kompetencí Unie. Poslední dobou se tak děje především pod hlavičkou údajné ochrany jedné z těchto hodnot, a sice právního státu.

Zbohatnutí rozvojových zemí není pro nás hrozba, ale příležitost

Jan Žamboch

Jakkoli chudoba třetího světa vyvolává v západním světě občasně vlny soucit, je svět, kde lidé třetího světa žijí na úrovni vyspělých zemí obvykle považován těmi samými soucitnými lidmi za neudržitelný, a tedy nežádoucí, což kupodivu bez odporu přijímají i někteří kritici environmentalismu.

Svět, kde lidé třetího světa žijí na naší úrovni, je nejen udržitelný, ale jeho udržitelnost by byla ještě robustnější než současná.

Svět, kde lidé třetího světa žijí na naší úrovni, je nejen udržitelný, ale jeho udržitelnost by byla ještě robustnější než současná. Ti, kdo se takového světa obávají, vůbec nepočítají s tím, že k dosažení naší životní úrovně je nezbytné se v co nejširším měřítku účastnit obchodní směny. Pokud budou lidé v chudých zemích bohatnout, nejenže budou přijímat všechny naše technologie včetně těch, kterými chráníme své životní prostředí, ale postupně budou čím dál více přispívat k jejich dalšímu rozvoji. Jak v duchu Adama Smitha poznamenává Matt Ridley ve své knize Racionální optimista, intelektuální potenciál chudých lidí dnes zůstává nevyužit, protože definičním znakem chudoby je vysoká míra samozásobitelství, a tedy nízká účast na trhu zboží a myšlenek. Chudoba lidí vyčerpává činnostmi, které za nás dělají stroje, nedostatek lékařské péče je ničím snadno léčitelnými nemocemi. Jelikož jediným zdrojem bohatství je lidská mysl, a protože platí, že tento zdroj je tím vydatnější, čím více lidí si může myšlenky vyměňovat, je chudoba jiných lidí ztrátou i pro nás.

Vezměme si Jižní Koreu. Před 70 lety šlo o zaostalou zemi závislou na zahraniční pomoci s poměrně velkým populačním růstem a v důsledku japonské okupace a korejské války zcela odlesněnou. Dnes tuto inovacemi proslulou zemi les pokrývá ze 64% a o zkušenosti se zalesňováním se dělí s Čínou a Mongolskem. Podle environmen-

tálních představ bychom na tom měli být vinou bohatých Korejců huře.

Problémem většiny afrických zemí není přelidnění, ale nadměrné regulace a rozvojová pomoc, která každý náznak spontánního rozvoje spolehlivě udusí.

Pro environmentalisty je zvláštním případem Afrika – symbol přelidnění a chudoby. Přitom v Africe je lidí poměrně málo – v průměru 44 na km², a pokud nezapočítáme Saharu a Kalahari, pak asi 60. V Holandsku jich je 488, u nás 134. Problémem většiny afrických zemí není přelidnění, ale nadměrné regulace a rozvojová pomoc, která každý náznak spontánního rozvoje spolehlivě udusí. Navíc žádná populační exploze se dnes už nekoná ani v Africe, i když medián věku je tam pouhých 19,4 roku (u nás 41,4 roku). Stejně jako v Koreji je řešením afrických pro-

Bohatnoucí Afričané by samozřejmě jako všichni lidé měli stále méně dětí a jejich nároky na půdu by se díky moderním technologiím snížily.

blémů industrializace, a té se při vyšší hustotě obyvatel dosáhne snadněji. Bohatnoucí Afričané by samozřejmě jako všichni lidé měli stále méně dětí a jejich nároky na půdu by se díky moderním technologiím snížily. Většina afrických vlád se překvapivě brání využívání geneticky modifikovaných rostlin, nicméně letos se k několika rozumným zemím přidala se svými 200 miliony lidí Nigérie a povolila upravenou bavlnu a Vignu čínskou (fazole), jejichž pěstování je mnohem méně náročné na používání insekticidů, a je tedy jednak výnosnější, jednak šetrnější k životnímu prostředí. Nigérie se navíc v červenci připojila k Africké kontinentální dohodě o volném obchodu. To všechno jsou kroky, které k žádné neudržitelnosti nesměřují.

Environmentalisté nám ovšem namítnou, že hlavní hrozbu pro planetu představuje uhlíková stopa a z ní vyplývající změny klimatu. Všimněme si, že dnes již nikoli „oteplování“, ale „změny“ – katastrofisté se poučili z neúspěchu všech svých předpovědí o vyčerpá-

ní surovin, zničení zemědělské půdy a o pandemiích nemocí a volí hrozby a formulace čím dál vágnější. Je pravda, že únik z chudoby bez fosilních paliv není možný, stejně jako není možné bez fosilních paliv vysokou životní úroveň udržet. Podstatné ovšem je, že důkazy o škodlivosti spalování fosilních paliv neexistují. Změny klimatu, mnohdy razantnější než dnes, probíhaly vždy, v dobách bez lidí i v dobách, kdy lidé fosilní paliva neznali. Velkou autoritou pro zastávce uhlíkové stopy je Mezivládní panel pro klimatickou změnu (IPCC), nicméně ohledně věrohodnosti jeho zpráv stačí nepřehlédnout slovo „mezivládní“ v názvu této instituce a vědět, že „slo-

Brojit proti osvobodování z chudoby jen proto, že se pár genderově vyvážených, vládami vybraných lidí se správnými socioekonomickými názory bojí zrovna oxidu uhličitého, je zcela nepřijatelné.

žení autorského týmu má odrážet řadu vědeckých, technických a socioekonomických pohledů a východisek“ a že „IPCC rovněž usiluje o rovnováhu mezi muži a ženami...“ Je to politická instituce s vědeckou kamufláží. Žádné důkazy o škodlivém vlivu člověka na klima nepředkládá, protože politické instituce vědecké důkazy z podstaty předkládat nemohou, nabízí pouze jakýsi konsenzus týkající se značně širokých odhadů vývoje systému, který je ovlivňován řadou na lidstvu zcela nezávislých proměnných. Brojit proti osvobodování z chudoby jen proto, že se pár genderově vyvážených, vládami vybraných lidí se správnými socioekonomickými názory bojí zrovna oxidu uhličitého, je zcela nepřijatelné.

Adam Smith v Bohatství národů píše, že „Národ může přece zbohatnout ze zahraničního obchodu nejspíše tehdy, má-li za sousedy národy vesměs bohaté, příčinnivé a obchodní.“ Od té doby se změnilo jen to, že za sousedy máme lidi z celého světa. Adam Smith svou knihu sepsal jako polemiku s tehdy převládajícím merkantilismem, nicméně jeho věta platí i dnes. Bohatství lidí z třetího světa pro nás není hrozbou, ale příležitostí.

13. září 2019

ROZHOVOR

Ivo Strejček: O Babišovi a jeho Jourové

Eurokomisařka Věra Jourová nově zaujme post místopředsedkyně Evropské komise pro kontrolu dodržování hodnot Evropské unie a za transparentnost. Je tento výsledek vyjednávacích snah Andreje Babiše úspěchem, či prohrou? Andrej Babiš sliboval, že pro Čechy získá silné ekonomické portfolio...

Toto je mimořádně směšné téma svědčící především o tom, jak málo toho česká média i naše politika vědí o Evropské unii. Totiž každý, kdo se stane eurokomisařem, musí povinně zapomenout, ze které členské země pochází. Představa, že by paní Jourová měla nějaké „silné“ portfolio a bylo by to pro Českou republiku „nějak“ výhodné, je naprosto nesmyslná. Byl by to pouze zápis s pofidérní kvalitou do osobního životopisu této paní, ale nic víc. A že bude dohlížet na dodržování hodnot EU? Jaké to vůbec jsou hodnoty? Abychom každý z nás produkovali méně CO²? Abychom si do bytu přibráli pár migrantů, které nám z Německa povinně přerozdělí? Abychom si zvykli na to, že rodina už není tatínek a maminka? Že se společnost přestane dělit na muže a ženy? Že máme umírat hrůzou z „klimatické nouze“ a klanět se jakési blouznivé Švédce? Že máme hodit do kanálu klíče od našich aut a jezdit na koloběžkách? Tohle jsou přece dnešní „evropské hodnoty“, na jejichž dodržování bude paní Jourová dohlížet a jejichž plnění bude vynucovat.

Čím bude Věra Jourová na nové pozici přínosná Čechům?

Naprosto ničím, absolutně ničím. Zmizí v oné ohromné prosklené budově Evropské komise v Bruselu a bude nám odtamtud sem tam posílat povýšené výstrahy evropských morálních gigantů. České republice bude „svědomitým“ plněním svého úkolu pouze škodit.

Nehrozí, že Jourová bude v nové pozici muset aktivně vystupovat proti Maďarsku a Polsku, tedy našim kolegům z Vísehradské čtyřky? Může její nové angažmá přinést zhoršení vztahů ve V4?

To je přece cílem a smyslem jejího budoucího evropského angažmá. Takhle si to německá předsedkyně Evropské komise

von der Leyenová přála a Jourovou, které to zcela zjevně vůbec nedochází, a proto nevdá, přizvala. Dost už na rozmělnění V4 v současnosti odpracovává nová euro-německo-nadšená slovenská prezidentka Čaputová, komisařka Jourová to s radostí dorazí. A ještě se u toho bude jako obvykle tvářit nenahraditelně, neboť ona sama je přesvědčená, že se v EU ujímá náramně důležité práce. Osa působení českých politických výtečníků v Evropské komisi Telička – Kužvart (ten ale našťásti stihl být pouze jen „very optimistic“) – Špidla – Jourová má další ponižující pokračování.

Úryvek z rozhovoru pro Parlamentní listy, publikováno dne 19. září 2019.

Celý rozhovor si můžete přečíst na www.institutvk.cz.

Předplatné IVK

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

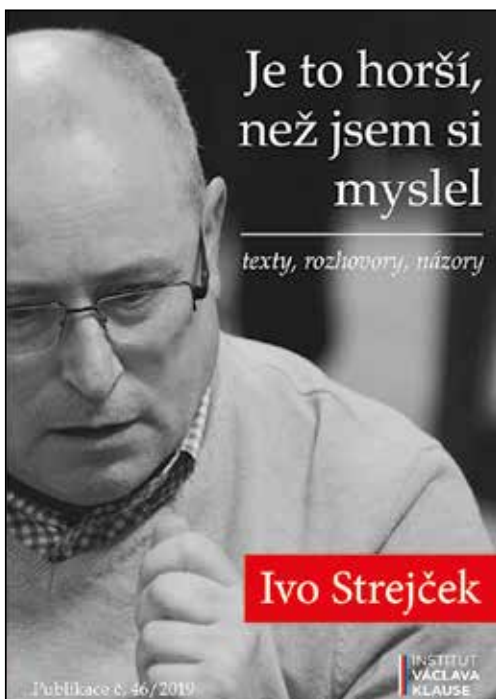
Předplatné IVK zahrnuje pravidelný newsletter, newslettery plus, sborníky a ostatní publikace, pozvánky na semináře.

Základní cena předplatného je 660 Kč.
Studentské předplatné činí 330 Kč.

predplatne@institutvk.cz

NOVINKA

Nová kniha **Ivo Strejčka** s názvem **Je to horší, než jsem si myslel** je výběrem článků, rozhovorů a názorových komentářů autora z let 2015–2018 publikovaných pod hlavičkou Institutu Václava Klause. Bývalý europoslanec a v současnosti člen správní rady IVK popisuje svou motivaci pro poněkud pochmurný název knihy následujícími slovy.

„15. dubna 2019 vzplála část historické katedrály Notre-Dame. Douglas Murray, britský žurnalista a autor knihy „Podivná smrt Evropy“, tuto smutnou událost v Paříži komentoval slovy, že už „navždy budeme pro dějiny generací, která ztratila Notre-Dame“. Vypůjčím si Murrayův názor k tomu, abych zdůraznil, že alarmujícím poselstvím sborníku, který právě otvíráte, má být varovné připomenutí, že neztrácíme pouze Notre-Dame, ale že ztrácíme celou civilizaci, které je Notre-Dame symbolem a při tom se tváříme, že to buď nevidíme, nebo že nám to nevdá, nebo – bohužel – to vítáme. A proto je to horší, než jsem si myslel.“

168 stran, 100 Kč

objednávky na: www.institutvk.cz

K historii přistupujme s úctou

Jiří Weigl
výkonný ředitel IVK

Kdysi za minulého režimu se mi dostala do rukou brožura dvou později renomovaných historiků Karla Bartoška a Karla Pichlíka „Hanebná role amerických okupantů v západních Čechách v roce 1945“, kterou vydali v roce 1951. Dobová upoutávka na tuto knihu říká:

„Politická studie, původně uveřejněná v Tvorbě (roč. 1951, č. 36–38), líčí na základě dokumentů skutečný ráz americké okupace západních Čech v květnu–listopadu 1945. Ukazuje nejprve, jaká je historická pravda o domnělém osvobození Plzně americkými vojsky v květnu 1945, uvádí doklady o nepřátelském, teroristickém postoji americké okupační správy k místnímu českému obyvatelstvu a jeho lidovým orgánům, vysvětluje pozadí pirátského amerického náletu na plzeňskou Škodovku 25. 4. 1945, uvádí fakta o americkém úsilí o hospodářskou kolonizaci ČSR a popisuje, jak se v praxi již tehdy projevovala americko-nacistická spolupráce a jak nevráživě vystupovaly americké vojenské úřady proti českému národu a jeho kultuře.“

Zamlčování a snižování úlohy americké armády při osvobození Československa trvalo až do roku 1989 a patří k ostudným kapitolám naší totalitní minulosti.

Míra nehorázně lživé manipulace a politicky tendenčního překrucování historie mnou tehdy otrásla. Oba dva autoři, později signatáři Charty 77 a prominentní disidenti, se za tento svůj poklesek také celý život oprávněně styděli. Nebyli však sami. Zamlčování a snižování úlohy americké armády při osvobození Československa trvalo až do roku 1989 a patří k ostudným kapitolám naší totalitní minulosti. Po pádu komunismu byla většina z nás přesvědčena, že něco podobného se ve vztahu k naší historii už nemůže a nesmí opakovat.

Bohužel, po třiceti letech se zdá, že se vrátíme zpátky, že se mnohým stýská po studené válce, „třídně rozděleném světě“ a starých metodách překrucování historie. Příkladem může sloužit nedávné osmdesáté výročí uzavření paktu Molotov-Ribbentrop, které se stalo ve veřejném prostoru příležitostí k publikaci některých sentencí, které od výše uvedeného spisku z padesátých let nemají skutečně daleko.

Jako by se Bartošův a Pichlíkův pamflet aktualizoval, pouze američtí okupanti byli nahrazeni okupanty ruskými, prý skutečnými

válečnými spojenci nacistů. Prahu jsme si osvobodili sami nebo maximálně s příspěvním vlasovců a skutečným vítězem druhé světové války byl podle jednoho novinového mezititulku Winston Churchill. Celé toto manipulativní třeštění je zářimováním neuvěřitelným hulvátským bojem mládevců v čele některých pražských radnic s pomníky a pamětními deskami připomínajícími osvobození Prahy Rudou armádou v květnu 1945. Zřejmě se domnívají, že jim toto bizarní obrazoborectví po 75 letech propůjčí aureolu bojovníků za svobodu a demokracii, když už svou kompetenci v čele samospráv nejsou schopni prokázat ničím jiným.

Bohužel, po třiceti letech se zdá, že se vrátíme zpátky, že se mnohým stýská po studené válce, „třídně rozděleném světě“ a starých metodách překrucování historie.

Pakt Molotov-Ribbentrop byl nepochybně odpudivým, cynickým a pro osudy řady zemí a miliónů jejich obyvatel tragickým finále na cestě ke druhé světové válce. Tato cesta byla však daleko delší a měli na ní podíl mnozí, například shodně západní velmoci i komunisté. Pakt byl dočasným, účelovým a taktickým spojenectvím dvou diktátorů, kteří si nedůvěřovali, a režimů, které stály přes svůj obdobný totalitní charakter a kolektivistickou podstatu ideologicky neshodně proti sobě. Základem Hitlerova světového názoru byl rasismus, přesvědčení o méněcennosti Židů a Slovanů a vize ovládnutí evropského východu zničením Ruska. Svě představy, obsažené v knize Mein Kampf neochvějně uskutečňoval, čemuž většina jeho současníků odmítala uvěřit. Byl impulzivní a nesystematický, jeho kroky byly mnohdy zdánlivě iracionální, čímž své protivníky překvapoval a deplal.

Celé toto manipulativní třeštění je zářimováním neuvěřitelným hulvátským bojem mládevců v čele některých pražských radnic s pomníky a pamětními deskami připomínajícími osvobození Prahy Rudou armádou v květnu 1945.

Stalin, pevně věřící v komunistickou ideologii, ale mocensky cynický pragmatik, byl necharismatickým politikem, který se k absolutní moci propracoval nikoliv díky imponující osobnosti, ale dlouholetými zákulisními manévry, v nichž brutálně likvidoval skutečné i potenciální mocenské konkurenty. Byl zálužný a nekonečně trpělivý. Pronásledovala ho paranoidní představa, že se proti jeho zemi spojí všechny „imperialistické velmoci“ a zničí komunistický stát.

Politika appeasementu a ústupků Hitlerovi, kterou praktikovaly Anglie a Francie, jeho obavy posilovala. V Mnichovské dohodě, kterou s ním nikdo nekonzultoval, viděl otevření cesty na východ pro příští německou agresi. Bylo to v situaci, kdy sovětská armáda přišla prakticky o celý svůj velitelský sbor, který nechal vyvraždit. Jeho cílem bylo proto získat čas a předejít potenciálnímu protisovětskému spojenectví západních velmocí s Hitlerem, jehož se obával. Zahájil proto jednání o vojenském spojenectví s Británií a Francií, ale jejich zjevná neochota docílit jakékoliv dohody ho utvrdila v podezření, že chtějí SSSR vehnat do války s Německem. Byl proto připraven k dohodě s druhou stranou.

Celá desetiletí byl u nás opakován komunistický narativ, že Mnichov byl záměrným nasměrováním Hitlera na východ. V této interpretaci vypadá pakt Molotov-Ribbentrop jako zdařilý protitah, který plány západních velmocí překazil. Zdá se však spíše, že západní státníci dalekosáhlost Hitlerových cílů pouze podcenili. Dnes jsou naopak činěny pokusy líčit předválečné vztahy Německa se SSSR jako válečné spojenectví totalitních diktatur proti svobodnému světu, což je velmi ahistorický přístup a zjevná nepravda.

Je neoddiskutovatelným faktem, že útok na Sovětský svaz byl zásadní Hitlerovou strategickou chybou, že podcenil síly protivníka a obtíže tažení. Je rovněž faktem, že největší bitvy, které zlomily páteř německé armády, se odehrály na východě.

Hitler byl politik, s nímž nebylo možné uzavírat žádné dohody. V květnu 1940 deklasoval Francii a Británii přivedl na pokraj porážky. Stalin měl strach. Namísto války mezi imperialisty, kterou hodlal paktem s Hitlerem umožnit, stál proti Třetí říši ovládající celou Evropu s výjimkou Británie sám. Snažil se zachránit dodávkami surovin, ale napětí houstlo. Přesto nevěřil, že by Hitler mohl zaútočit, pokládal to za iracionální hazard a spíše věřil tomu, že by to byla Británie, kdo by si německo – sovětskou válku toužebně přál. Ve svých kalkulacích nepočítal s nepředvídatelnou a iracionální impulzivností Hitlera a doplatil na to.

Je neoddiskutovatelným faktem, že útok na Sovětský svaz byl zásadní Hitlerovou strategickou chybou, že podcenil síly protivníka a obtíže tažení. Je rovněž faktem, že největší bitvy, které zlomily páteř německé armády, se odehrály na východě. Popírat to nelze, stejně jako nelze zamlčet pomoc ze Západu, která SSSR umožnila částečně nahradit počáteční gigantické ztráty.

Okupovaná Evropa byla spojenekými armádami osvobozena od skutečně existenc-

ní hrozby ze strany nacismu. To platí jak pro americkou či britskou armádu, tak pro armádu sovětskou. Kdo tvrdí opak a konstruuje z jakýchkoliv dnešních důvodů na té či oné straně nové údajné okupace, vědomě a podle lže. O tom, jaký nadšený poměr měli k sovětské armádě Pražané v květnu 1945, je dostatek důkazů.

Okupovaná Evropa byla spojeneckými armádami osvobozena od skutečně existenční hrozby ze strany nacismu. To platí jak pro americkou či britskou armádu, tak pro armádu sovětskou.

Do Stalinových rukou nás, mimo jiné, zahnal opakovaně demonstrováný nezájem západních velmocí o dění ve střední a východní Evropě, v níž skutečně národní zájmy dlouhodobě cítí z velmocí pouze Rusko a Německo. Ostatní se o tento prostor zajímají pouze přes své vztahy k oběma zmíněným velmocem.

Dobu před 80. lety nemůžeme pochopit, budeme-li na ni uměle aplikovat dnešní

politické preference a násilně se v ní snažit konstruovat současné antagonismy, které hýbají naší dnešní domácí či zahraniční politikou. Třicátá léta byla dobou tvrdé reálpolitiky v její nejbrutálnější podobě. Antagonismus mezi totalitou a demokracií nebyl zdaleka určujícím tématem, charakter doby předurčilo strádání mas za velké krize a diskreditace starého světa a jeho poměrů v očích velké části obyvatel Evropy. Autoritativní režimy byly logickou reakcí a zdaleka nevyvolávaly ve veřejném mínění takové kontroverze jako dnes.

Pro Američany nebyla východní a střední Evropa na východ od Německa dlouhou prioritou. Klidně ji přenechali Stalinovi, jehož záměrům a politice v té době ani příliš nerozuměli. Ale i kdyby tomu bylo naopak, síla Rudé armády byla na konci války taková, že by jí v postupu nikdo zabránit nedokázal. Američanům šlo navíc o získání Stalinovy účasti na válce proti Japonsku.

Snažme se ve světle všech těchto skutečností historii pochopit a respektovat. Nesnažme se na jejím pozadí vést současné, mnohdy žabomyší války. Příznějme lidem a zemím, jimž vděčíme za náš dnešní život, patřičnou

úctu a vděk, kterou si zaslouží. Je to slušné a rozumný stát a jeho představitelé na všech úrovních by se tak měli chovat. V úvodu zmíněný pamflet z roku 1951 a éra totalitní propagandy nám budiž mementem.

Dobu před 80. lety nemůžeme pochopit, budeme-li na ni uměle aplikovat dnešní politické preference a násilně se v ní snažit konstruovat současné antagonismy, které hýbají naší dnešní domácí či zahraniční politikou.

A především, snažme si vzít z historie poučení. Chápejme, že velmocí sledují své zájmy a že honorují jenom ty závazky, které jim odpovídají. Až vážné krize odhalí, které to jsou. Reálpolitika je vždy v pozadí, ať je politicky korektní rétorika jakákoliv. Platí to dnes stejně jako v době před válkou a náš problém, jak zajistit přetrvání našeho státu i pro příští generace, se nikterak v čase bohužel nezmenšil.

Kráceno, plná verze textu viz Literární noviny říjen/2019

Bývalý prezident České republiky Václav Klaus v pondělí dne 2. září 2019 na půdě 1. ZŠ v Hořovicích tradičně zahájil nový školní rok. Po krátké besedě s prvňáčky a s pedagogickým sborem se na místní radnici setkal s vedením města a následně zavítal do Nemocnice Hořovice. Krátký pobyt v Hořovicích zakončil slavnostním obědem s představiteli veřejného a akademického života regionu a návštěvou farmy a jezdeckého areálu Ranch Hořovice.